

Sygn. akt II K 482/19

PR 1 Ds. 329.2019

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01.06.2021r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Bartosz Gajewski

Protokolant Anna Zubik- Dudzińska

po rozpoznaniu w dniach 27 lipca 2020r., 21 grudnia 2020r., 7 maja 2021r., 18 maja 2021r.

sprawy karnej

B. S. (1)

c. C. i Z. z domu O.

urodzonej (...) w C.

oskarżonej o to, że :

w dniu 12 kwietnia 2019 roku podczas wykonywania pracy na podstawie umowy o pracę dla Dr. (...) Sp. z o.o. w L. przy ul. (...) na terenie magazynu przychodów kierując wózkiem widłowym i poruszając się drogą główną oraz częściowo jadąc ciągiem komunikacyjnym dla pieszych nie zachowała należytej szczególnej ostrożności poprzez to, iż nie prowadziła stałej obserwacji przedpola jazdy mając wiedzę, iż prowadzony przez nią wózek porusza się droga główną oraz wyznaczonym ciągiem komunikacyjnym dla pieszych nie ograniczyła prędkości prowadzonego wózka jezdniowego do prędkości bezpiecznej (max. Ok 5 km/h) w trakcie wjazdu w rejon skrzyżowania dróg oraz mając świadomość, iż porusza się wózkiem po wyznaczonym ciągu komunikacyjnym dla pieszych, nie oszacowała ryzyka polegającego na tym, że jako pracownica z kwalifikacjami w trakcie zmiany roboczej prowadziła transport bel papieru z wykorzystaniem wózka jezdniowego

z napędem silnikowym wzdłuż drogi transportowej głównej na której składowano materiał, który znacznie zawęził wolną drogę przejazdu, najechała na poruszający się wózek jezdniowy kierowany przez R. U. (1), pracującego na podstawie umowy o pracę dla Dr. (...) Sp. z o.o., który również nie zachował należytej szczególnej ostrożności i nie wstrzymał ruchu prowadzonego wózka jezdniowego przed wjechaniem z drogi podporządkowanej na wyznaczony ciąg komunikacyjny dla pieszych w celu upewnienia się, czy ma wolną drogę przejazdu, nie ograniczył prędkości prowadzonego wózka do prędkości bezpiecznej (max. ok 5 km/h) w trakcie wykonywanego manewru skrętu mając wiedzę, iż prowadzony przez niego wózek wjechał w rejon skrzyżowania dróg oraz na wyznaczony ciąg komunikacyjny dla pieszych, nie prowadził stałej obserwacji przedpola jazdy, na skutek którego ta zdarzenia chwytak, w który wyposażony był kierowany przez B. S. (1) wózek uderzył w bok wózka kierowanego przez R. U. (1), w wyniku czego lewa noga R. U. (1) znalazła się na zewnątrz wózka a przemieszczający się wzdłuż wózka chwytak uderzył w wystającą nogę, na skutek czego R. U. (1) doznał urazu lewej nogi w postaci otwartego złamania kości piętowej pięty oraz mnogich ran szarpanych podudzia lewego, który spowodował naruszenie czynności narządu ruchu R. U. (1) na okres powyżej siedmiu dni ,

tj. o czyn z art. 157 § 3 kk

I. uniewinnia oskarżoną B. S. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego

w części wstępnej wyroku,

II. na podstawie art. 632 pkt.2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 482/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	B. S. (1)	Oskarżonej zarzucono, że w dniu 12 kwietnia 2019 roku podczas wykonywania pracy na podstawie umowy o pracę dla Dr. (...) Sp. z o.o. w	

L. przy ul. (...) na terenie magazynu przychodów kierując wózkiem widłowym i poruszając się drogą główną oraz częściowo jadąc ciągiem komunikacyjnym dla pieszych nie zachowała należytej szczególnej ostrożności poprzez to, iż nie prowadziła stałej obserwacji przedpola jazdy mając wiedzę, iż prowadzony przez nią wózek porusza się drogą główną oraz wyznaczonym ciągiem komunikacyjnym dla pieszych nie ograniczyła prędkości prowadzonego wózka jezdniowego do prędkości bezpiecznej (max. Ok 5 km/h) w trakcie wjazdu w rejon skrzyżowania dróg oraz mając świadomość, iż porusza się wózkiem po wyznaczonym ciągu komunikacyjnym dla pieszych, nie oszacowała ryzyka polegającego na tym, że jako pracownica z kwalifikacjami w trakcie zmiany roboczej prowadziła transport bel papieru z wykorzystaniem wózka jezdniowego

z napędem silnikowym wzdłuż drogi transportowej głównej na której składowano materiał, który znacznie zawęził wolną drogę przejazdu, najechała na poruszający się wózek jezdniowy kierowany przez R. U. (1), pracującego na podstawie umowy o pracę dla Dr. (...)

Sp. z o.o., który również nie zachował należytej szczególnej ostrożności

i nie wstrzymał ruchu prowadzonego wózka jezdniowego przed wjechaniem z drogi podporządkowanej na wyznaczony ciąg komunikacyjny dla pieszych w celu upewnienia się, czy ma wolna drogę przejazdu, nie ograniczył prędkości prowadzonego wózka do prędkości bezpiecznej (max. ok 5 km/h) w trakcie wykonywanego manewru skrętu mając wiedzę, iż prowadzony przez niego wózek wjechał w rejon skrzyżowania dróg oraz na wyznaczony ciąg komunikacyjny dla pieszych, nie prowadził stałej obserwacji przedpola jazdy, na skutek którego ta zdarzenia chwytak, w który wyposażony był kierowany przez B. S. (1) wózek uderzył w bok wózka kierowanego przez R. U. (1), w wyniku czego lewa noga R. U. (1) znalazła się na zewnątrz wózka a przemieszczający się wzdłuż wózka chwytak uderzył w wystającą nogę, na skutek czego R. U. (1) doznał urazu lewej nogi w postaci otwartego złamania kości piętowej pięty oraz mnogich ran szarpanych podudzia lewego, który spowodował naruszenie czynności narządu ruchu R. U. (1) na okres powyżej

		siedmiu dni , tj. o czyn z art. 157 § 3 kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Sąd uznał za udowodnione, że oskarżona oraz pokrzywdzony w dniu 12 kwietnia 2019 roku byli zatrudnieni w firmie (...). (...) sp. z o.o., a do ich obowiązków należało między innymi obsługa i transport produktów wózkami jezdniowo – podnośnikowymi.</p> <p>Sąd ustalił także, że oskarżona oraz pokrzywdzony w dniu 12 kwietnia 2019 roku świadczyli na terenie magazynu w w/w firmie pracę polegającą na transporcie produktów przy użyciu wózków jezdniowych.</p> <p>Sąd nie miał także wątpliwości, że na terenie zakładu pracy w dniu 12 kwietnia 2019 roku doszło do zderzenia kierowanych przez B. S. (1) i R. U. (1) wózków.</p> <p>Ponad wszelką wątpliwość również, przyczyną w/w zdarzenia, w których obrażeń doznał pokrzywdzony, było nie zachowanie przez niego szczególnej ostrożności polegającej na braku właściwej obserwacji głównego ciągu</p>	<p>Wyjaśnienia B. S. – k. 295, k. 502v,</p> <p>Zeznania R. U. – k. 3, k. 139, k. 503v, D. G. s – k. 67, k. 504, E. W. – k. 504v, k. 56, J. S. – k. 505, K. F. – k. 505v, D. D. – k. 512, H. W. – k. 512v, H. P. – k. 513, M. K. – T. – k. 513v,</p> <p>mapa – k. 456,</p> <p>instrukcja – k. 44,</p> <p>formularz szkolenia – k. 73, k. 117</p> <p>protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy - k. 133,</p> <p>Opinia D. L. częściowo –k. 510v, . 254,</p> <p>Opinia lekarska – k. 254, k. 290, k. 123</p> <p>Dokumentacja k. 10 i nast.,</p> <p>Nagranie – k. 122</p>		

<p>komunikacyjnego i nie ustąpieniu pierwszeństwa prawidłowo poruszającej się B. S. (1).</p> <p>Sąd ustalił także, że zarówno B. S. (1) jak i R. U. (1) posiadali w dacie wypadku przy pracy odbyte szkolenia, między innymi z zakresu BHP oraz instrukcji transportu wewnątrzzakładowego, która między innymi wprowadzała zasady obowiązujące w ruchu drogowym.</p>			
<p>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
	<p>B. S. (1)</p>	<p>B. S. (1) została oskarżona o to, że w dniu 12 kwietnia 2019 roku podczas wykonywania pracy na podstawie umowy o pracę dla Dr. (...) Sp. z o.o. w L. przy ul. (...) na terenie magazynu przychodów kierując wózkiem widłowym i poruszając się drogą główną oraz częściowo jadąc ciągiem komunikacyjnym dla pieszych nie zachowała należytej szczególnej ostrożności poprzez to, iż nie prowadziła stałej obserwacji przedpola jazdy mając wiedzę, iż prowadzony przez nią wózek porusza</p>	

się droga główną oraz wyznaczonym ciągiem komunikacyjnym dla pieszych nie ograniczyła prędkości prowadzonego wózka jezdniowego do prędkości bezpiecznej (max. Ok 5 km/h) w trakcie wjazdu w rejon skrzyżowania dróg oraz mając świadomość, iż porusza się wózkiem po wyznaczonym ciągu komunikacyjnym dla pieszych, nie oszacowała ryzyka polegającego na tym, że jako pracownica z kwalifikacjami w trakcie zmiany roboczej prowadziła transport bel papieru z wykorzystaniem wózka jezdniowego

z napędem silnikowym wzdłuż drogi transportowej głównej na której składowano materiał, który znacznie zawęził wolną drogę przejazdu, najechała na poruszający się wózek jezdniowy kierowany przez R. U. (1), pracującego na podstawie umowy o pracę dla Dr. (...) Sp. z o.o., który również nie zachował należytej szczególnej ostrożności

i nie wstrzymał ruchu prowadzonego wózka jezdniowego przed wjechaniem z drogi podporządkowanej na wyznaczony ciąg komunikacyjny dla pieszych w celu upewnienia się, czy ma wolną drogę przejazdu, nie ograniczył prędkości

		<p>prowadzonego wózka do prędkości bezpiecznej (max. ok 5 km/h) w trakcie wykonywanego manewru skrętu mając wiedzę, iż prowadzony przez niego wózek wjechał w rejon skrzyżowania dróg oraz na wyznaczony ciąg komunikacyjny dla pieszych, nie prowadził stałej obserwacji przedpola jazdy, na skutek którego ta zdarzenia chwytak, w który wyposażony był kierowany przez B. S. (1) wózek uderzył w bok wózka kierowanego przez R. U. (1), w wyniku czego lewa noga R. U. (1) znalazła się na zewnątrz wózka a przemieszczający się wzdłuż wózka chwytak uderzył w wystającą nogę, na skutek czego R. U. (1) doznał urazu lewej nogi w postaci otwartego złamania kości piętowej pięty oraz mnogich ran szarpanych podudzia lewego, który spowodował naruszenie czynności narządu ruchu R. U. (1) na okres powyżej siedmiu dni, tj o czyn z art. 157 § 3 kk.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Sąd nie podzielił ustaleń Prokuratury, jakoby do inkryminowanego zdarzenia doszło w wyniku braku stałej obserwacji drogi przez oskarżoną i nie</p>	<p>Wyjaśnienia B. S. – k. 295, k. 502v, Zeznania R. U. – k. 3, k. 139, k. 503v, D. G. s – k. 67, k. 504, E. W. – k. 504v, k. 56, J. S. – k. 505, K. F. – k.</p>		

<p>zachowaniu bezpiecznej prędkości.</p> <p>Sąd uznał za nieudowodnione, że częściowe poruszanie się przez oskarżoną ciągiem komunikacyjnym dla pieszych, było przyczyną zderzenia z wózkiem widłowym oskarżyciela posiłkowego.</p>	<p>505v, D. D. – k. 512, H. W. – k. 512v, H. P. – k. 513, M. K. – T. – k. 513v,</p> <p>mapa – k. 456,</p> <p>instrukcja – k. 44,</p> <p>formularz szkolenia – k. 73, k. 117</p> <p>protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy - k. 133,</p> <p>Opinia D. L. częściowo –k. 510v, . 254,</p> <p>Opinia lekarska – k. 254, k. 290, k. 123</p> <p>Dokumentacja k. 10 i nast.,</p> <p>Nagranie – k. 122</p>		
<p>2. OCena DOWOdów</p>			
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
	<p>Wyjaśnienia B. S. – k. 295, k. 502v,</p> <p>Zeznania częściowo R. U. – k. 3, k. 139, k. 503v, D. G. s – k. 67, k. 504, E. W. – k. 504v, k. 56, J. S. – k. 505, K. F. – k. 505v, D. D. – k. 512, H. W. – k. 512v, H. P. – k. 513, M. K. – T. – k. 513v,</p> <p>mapa – k. 456,</p> <p>instrukcja – k. 44,</p>	<p>Sąd uznał, że wszystkie dowody w sprawie – w tym wyjaśnienia oskarżonej – są wiarygodne. Nie było żadnych racjonalnych powodów, aby jej twierdzeniom oraz twierdzeniom przesłuchanych w sprawie świadków w osobach – D. D. (2), R. U. (1), D. G., H. P. (2), E. W., J. S. (2), K. F. (2) H. W. (2), M. T., odmówić wiary. Świadców (poza oskarżycielem</p>	

formularz szkolenia – k. 73, k. 117	posiłkowym w części) zeznali w sposób zbieżny z wyjaśnieniami oskarżonej oraz dokumentami zgromadzonymi w sprawie (w kwestiach dotyczących postępowania powypadkowego, zasad ruchu obowiązującego na magazynie oraz szkoleń).
protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy - k. 133,	Najistotniejszym wszakże dowodem, korelującym z wyjaśnieniami B. S. (1) i zeznanami świadków było nagranie z monitoringu, na którym ze szczegółami zarejestrowano przebieg zarzucanego oskarżonej zdarzenia. Jego kilkukrotne odtworzenie na rozprawie pozwoliło Sądowi w sposób jednoznaczny rozstrzygnąć zasadność stawianego w sprawie zarzutu.
Opinia D. L. częściowo –k. 510v, k. 254,	Sąd po części jedynie oparł swoje ustalenia w oparciu o zmodyfikowaną w stosunku do pisemnej, ustną opinię biegłego. D. L. (2), ponownie zapoznając się z nagraniem (trzykrotnie) zauważył szczegóły (spojrzenie oskarżonej w lewą stronę na drogę podporządkowaną oraz fakt rozpoczęcia jazdy wózkiem), które pozwoliły mu na rozprawie rzetelniej ocenić przebieg wypadku. Sąd ostateczne nie zaakceptował jednak ostatecznego wniosku biegłego, jakoby B. S. (1) przyczyniła się do zdarzenia i w jego
Opinia lekarska – k. 254, k. 290, k. 123	
Dokumentacja k. 10 i nast.,	
Nagranie – k. 122	

przebiegu zachowała się w sposób nieprawidłowy (poprzez poruszanie się z nadmierną prędkością). Biegły nie był w stanie wyliczyć prędkości z jaką poruszał się wózek oskarżonej, a zatem nie powinien z tego tytułu czynić jej zarzutu. Ponadto D. L. (2) słusznie ustalił (zarówno w opinii pisemnej jak i ustnej), że głównym sprawcą omawianego zdarzenia jest R. U. (1). Sąd w tym zakresie nie miał powodów aby tę konstatację kwestionować i to tym bardziej, że żadna ze stron tego nie czyniła.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługują również dokumenty (w tym opinie medyczne) załączone do akt sprawy. W związku z faktem, iż zostały one sporządzone bądź to przez właściwe organy, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez przepisy, bądź to przez osobę, która posiada wiedzę w dziedzinie, w której się wypowiedział, to Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich autentyczności, czy też prawdziwości zawartych w nich twierdzeń.

2.2. **Dowody
nieuwzględnione przy
ustaleniu faktów
(dowody, które sąd
uznał za**

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
		<p>Częściowo Sąd nie uwzględnił opinii biegłego, co zostało omówione w pkt 2.1.</p> <p>Sąd także częściowo nie przyjął wersji przedstawionej przez oskarżyciela posiłkowego albowiem nie dość, że kilkakrotnie ją zmieniał, to nadto pozostała ona w niektórych fragmentach sprzeczna z obiektywnym nagraniem z monitoringu przedstawiającego przebieg omawianego zdarzenia.</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
nie dotyczy			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo		

	warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Związłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
nie dotyczy			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
nie dotyczy			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania			
nie dotyczy			
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
Poddając merytorycznej analizie zasadność zarzutu postawionego oskarżonej zauważyć należy, że przestępstwo z art. 157 § 3 kk polega na nieumyślnym			

spowodowanie uszczerbku na zdrowiu, opisanym bądź to w art. 157 § 1 kk, bądź też w art. 157 § 2 kk.

Oskarżonej postawiono zarzut nieumyślnego spowodowania opisanego w opinii biegłego medyka uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego trwającego powyżej dni 7 (art.157 § 1 kk) w efekcie niezachowania środków ostrożności przy prowadzeniu wózka widłowego polegającego na niewłaściwej obserwacji przedpola jazdy, niezachowaniu bezpiecznej prędkości wymaganej okolicznościami oraz częściowym poruszaniem się po ciągu komunikacyjnym dla pieszych i braku oszacowania związanego z tym ryzyka.

Czyn zabroniony jest popełniony nieumyślnie, jeżeli sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał lub mógł przewidzieć (art. 9 § 2 kk).

W literaturze przedmiotu przyjmuje się, że stanowiące znamię typu czynu zabronionego, charakteryzujące się nieumyślnością, naruszenie reguł

ostrożności odnosi się do reguł mających różnorodną naturę. Niektóre z nich są skodyfikowane w postaci określonych aktów prawnych, nawet o randze ustawowej (np. reguły ostrożności dotyczące ruchu drogowego), inne wynikają wprost z ustaleń w danej dziedzinie wiedzy lub generalnie z zasad postępowania w sferze określonej aktywności ludzkiej. Niezależnie od źródła pochodzenia tych reguł mają one charakter obiektywny w tym znaczeniu, że mają zastosowanie w określonej sytuacji, bez względu na indywidualne właściwości działającego podmiotu. Ujmuje się je w sposób abstrakcyjny i zgeneralizowany. (Andrzej Zoll - Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze 2004, str. 150-151).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, nie sposób omawiać ewentualnie popełnione przez B. S. (1) przestępstwo nie odnosząc się do reguł obowiązujących w ruchu drogowym w powiązaniu z obowiązującą w zakładzie pracy instrukcją BHP w zakresie transportu wewnątrzzakładowego.

Zarzut stawiany oskarżonej sprowadza się w istocie do trzech kwestii związanych z poruszaniem

się wózkiem widłowym. Pierwsza dotyczy braku obserwacji przedpola jazdy. Zarzut ten w ocenie Sądu jest całkowicie chybiony. Wnikliwa analiza nagrania nie pozostawia wątpliwości, że oskarżona zachowała się wzorowo. Bezpośrednio przed zdarzeniem, jadąc drogą główną, spojrzała w lewo, w kierunku drogi podporządkowanej. Oczywistym jest, że przez moment nie mogła obserwować drogi głównej, gdyż jest to fizycznie niemożliwe. Gdy po przejechaniu skrzyżowania natychmiast spojrzała przed siebie, na jej torze jazdy znajdował się już nieprawidłowo poruszający się pojazd pokrzywdzonego. W tym stanie rzeczy nie sposób czynić oskarżonej zarzutu braku należytej obserwacji drogi, co zauważył także na rozprawie biegły sądowy.

Co się tyczy prędkości z jaką poruszała się oskarżona to zauważyć wypada, że w toku postępowania Prokurator nie przedstawił dowodów świadczących o tym, iż naruszyła obowiązującą w zakładzie pracy regułę zachowania prędkości bezpiecznej. Wózki biorące udział w zdarzeniu mogły się poruszać – według instrukcji i warunków technicznych - z maksymalną prędkością 10 km/h, a na

skrzyżowaniach 5 km/h (pkt 3 instrukcji). Sama oskarżona przyznała, że kreski wskazujące prędkość były w połowie, co oznaczało, iż prędkość wózka to około 5 km/h. Takie twierdzenia są logiczne gdy zważyć – co zresztą kompletnie uszło uwadze zarówno Prokuratorowi jak i biegłemu - że oskarżona rozpoczynała swój ruch, a zatem na krótkim odcinku drogi prędkości maksymalnej nie mogła osiągnąć. Ponadto żaden biegły nie jest w stanie wyliczyć - bez pomiaru drogi hamowania, ewentualnie uszkodzenia pojazdu lub obrażeń poszkodowanego - prędkości z jaką poruszał się na kilkumetrowym odcinku drogi pojazd (tym bardziej czy było to 5 km/h, czy 10 km/h).

Co istotne także nie można pominąć, że do kontaktu obu wózków doszło poza skrzyżowaniem, a przed tym zdarzeniem oskarżona rozpoczęła manewr hamowania. Analiza nagrania pozwala także na stwierdzenie, że wózek pokrzywdzonego poruszał się z większą prędkością niż wózek oskarżonej.

Podkreślić także trzeba, że to R. U. (1) wjechał w hamującą już wówczas B. S. (1) i nawet zakładając (abstrahując, że nie ma na to dowodów), iż poruszała

się ona z prędkością niedozwoloną (10 km/h), nie mogła w tej sytuacji uniknąć tego zdarzenia. Nie ma zatem żadnego związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy ewentualnym naruszeniem reguły bezpiecznej i dopuszczalnej prędkości przez oskarżoną, a wypadkiem będącym przedmiotem osądu.

Te naprowadzone wyżej argumenty sprawiły, że Sąd nie dopatrył się w zachowaniu oskarżonej naruszenia reguł ostrożności poprzez niezachowanie bezpiecznej prędkości wymaganej danymi okolicznościami.

W końcu omawiając zarzut dotyczący także poruszania się ciągiem komunikacyjnym dla pieszych i jak ujęto to w akcie oskarżenia „nie oszacowania ryzyka” Zważyć przy tym należy, że w instrukcji nie uregulowano kwestii z tym związanych. Jest bezsporne natomiast, że wózki mogły się poruszać tymi ciągami albowiem oddzielały one pola odładcze od dróg głównych i podporządkowanych.

Ponadto nie można pominąć, że w czasie zdarzenia, po lewej stronie na drodze głównej znajdowały się bele, które uniemożliwiały oskarżonej

swobodny przejazd, bez istotnego wjazdu na strefę dla pieszych. W tych okolicznościach zachowanie oskarżonej było właściwe albowiem mogła ona częściowo poruszać się droga dla pieszych i tym samym nie uchybiła ona żadnej regule obowiązującej w zakładzie pracy. Czynienie jej zarzutu „nie oszacowania ryzyka” w sytuacji, gdy pokrzywdzony naruszył w sposób nieprzewidziany i rażący szereg przepisów transportu wewnątrzzakładowego jawi się jako niezrozumiałe. Nawet przyjmując wyjątkową zasadę ograniczonego zaufania nie sposób wywodzić, że B. S. (1) nie zachowała się w realiach sprawy prawidłowo. Ową zasadę ograniczonego zaufania nie można interpretować tak rozszerzająco, aby kierowców obarczać odpowiedzialnością za każdą sytuację wytworzoną na drodze. (...) Prowadzący pojazd ma prawo liczyć na respektowanie zasad bezpieczeństwa ruchu dopóty, dopóki cechy osobiste lub określone zachowanie się innych uczestników ruchu nie każą oczekiwać, że mogą się oni nie dostosować do tych zasad (wyroku z dnia 16 lipca 1975 r. I KRN 79/75 Sąd N. wyższy). Z kolei w uchwale pełnego składu Izby Karnej z dnia

28 lutego 1975 r. (V KZP 2/74, OSNKW 197, z. 3-4, poz. 33) Sąd Najwyższy wypowiedział pogląd, że "prowadzący pojazd ma prawo liczyć na respektowanie zasad bezpieczeństwa ruchu przez współuczestników ruchu dopóty, dopóki ich cechy osobiste lub określone zachowanie się albo inna szczególna uzasadniona doświadczeniem życiowym sytuacja (np. omijanie stojącego na przystanku i zasłaniającego widoczność autobusu albo jazda w strefie przejścia dla pieszych) nie każą oczekiwać, że mogą się oni nie dostosować do tych zasad. Wskazówką, że współuczestnicy ruchu mogą się zachować na drodze w sposób nieprawidłowy, jest zwłaszcza jawna i dostrzegalna dla prowadzącego pojazd ich niezdolność przestrzegania zasad ruchu (np. dzieci, starcy, pewna kategoria inwalidów, osoby, których ruchy mogą świadczyć o nietrzeźwości)".

Kierując się powyższymi, słusznymi poglądami stwierdzić trzeba, że B. S. (1) nie była zobligowana, w myśl zasady ograniczonego zaufania w ruchu drogowym, do szczególnej nieufności i ostrożności w sytuacji, gdy poruszała się

drogą główną, nie słyszała sygnałów dźwiękowych pojazdu pokrzywdzonego i wiedziała, że pracownicy (a już zapewne doświadczony R. U. (1)) byli wielokrotnie szkoleni z zakresu ruchu wózków w widłowych i każdy znał proste zasady obowiązujące w transporcie odbywającym się na tejże hali magazynowej. Z tych też względów także ten zarzut stawiany oskarżonej Sąd uznał za nietrafny.

Konkludując powyższe rozważania jeszcze raz podkreślić, że oskarżona nie wywołała sytuacji wypadkowej albowiem nie naruszyła żadnej z reguł poruszania się wózkami widłowymi obowiązującej w zakładzie pracy. Jedyńm winny spowodowania tego feralnego zdarzenia jest sam oskarżyciel. To R. U. (1) nie ustąpił pierwszeństwa prawidłowo poruszającej się B. S. (1) i doprowadził do zderzenia wózków. Prowadził tenże pojazd w sposób brawurowy, tyłem do kierunku jazdy, nie obserwując drogi głównej i nie spoglądając w lustro sferyczne. Jest on jedynym winnym spowodowania u siebie obrażeń ciała.

W tym stanie rzeczy jedyną słuszną zdaniem Sądu decyzją było uniewinnienie B. S. (1)

od inkryminowanego jej czynu.			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
			nie dotyczy
5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
			nie dotyczy
7. 6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			

7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt II części dyspozytywnej wyroku	O kosztach wobec uniewinnienia Sąd zdecydował na podstawie art. 632 pkt 2 kpk i obciążył nimi Skarb Państwa.	
6. 1Podpis		
Z: - odpis wyroki i uzasadnienie doręczyć Prok., - kal. 14 dni.		